

I Anledning af forhv. Borgmester Jacobis „Bemærkninger om Børnelovene af 1908“

afholdt »D. K.«s Københavnskreds et Møde i Grundtvigs Hus d. 17. Marts.

Kredsens Formand, Øjenlæge Estrid Hein, bød Velkommen og fremhævede Dansk Kvindesamfunds Medansvar for den stærkt kritiserede Lov, idet det var et af D. K. i 1906 nedsat Udvalgs Forslag, der i en Række vigtige Punkter var fulgt i Loven af 1908.

Politimester Goll fra Aarhus, der var med i det nedsatte Udvalg, tog derpaa Ordet: Borgmester Jacobis Kritik gjaldt ikke saa meget Loven i sin Helhed som visse Mangler ved den. Man maatte se Loven i Lys af, hvad vi havde før 1908, og paa Baggrund af de Forhold, der havde fremkaldt den. Den maatte mindre betragtes som en familieretlig end som en social Lov og som saadan beslægtet med Loven af 1905 om forsømte og forvildede Børn. Man havde ved denne Lov gjort et Forsøg paa at komme de aller ulykkeligst stillede, de mest uforskyldt lidende, nemlig de udenfor Ægteskab fødte Børn til Hjælp. Statistikken oplyste nu, at medens Dødelighedsprocenten for spæde Børn fødte i Ægteskab var 10 pCt., var den blandt de udenfor Ægteskab fødte Børn steget til 22—25 pCt. Til den legemlige Degeneration svarede en aandelig, der viste sig ved, at der var 3 à 4 Gange saa mange Forbrydere og prostituerede Kvinder født udenfor Ægteskab som selv i de aller fattigste Ægteskaber. Der fødtes aarlig her i Landet ca. 7000 Børn udenfor Ægteskab, nemlig en Tiendedel af alle Børn.

Hvad havde vi før 1908? Det karrigste Underholdsbidrag. »Barnefaderen« skulde kun betale det halve, undertiden mindre og kun til Barnets fyldte 14. Aar. Den nye Lov var paa ingen Maade særlig radikal. Den vilde afløse Karrighedsprincippet med Forsvarlighedsprincippet, Halveringsprincippet med det Princip, at »Barnefaderen« skulde betale $\frac{3}{5}$ af Omkostningerne ved Barnets Underhold til det fyldte 18. Aar. Den vilde indføre Retfærdighedsprincippet, idet denne Hjælp skulde tilregnes »Barnefaderen«, ikke Moderen, som Fattighjælp i Fald den maatte udredes af Kommunen i

Faderens Sted. Endelig vilde den bekæmpe den store Børnedødelighed i sine Bestemmelser om særlig Omsorg for Moderen før, under og i den første Maaned efter Fødslen og i sine Bestemmelser om større Bidrag i Barnets 2 første Leveaar.

Selve Retten til Normalbidrag var ikke noget nyt. Den skyldtes en Lov af 1888. Det nye var, at Normalbidragene sattes betydelig højere, og at de var gjort uafhængige af Faderens Bortrejse eller Død, samt — ikke at forglemme — deres Forudbetaling. I Hovedsagen — mente Foredragsholderen — kunde ingen have noget mod den nye Lov at indvende. Et andet Spørgsmaal var jo, om Kommunen kunde paatage sig disse store Udbetalinger. (Udbetalingerne var i København stegne fra 150,000 Kr. aarlig før Loven til 450,000 Kr. aarlig efter Lovens Ikrafttræden.) Dette Spørgsmaal var jo allerede besvaret bekræftende, idet man havde vedtaget Loven. Det centrale Punkt i hele Sagen var dog dette: *Kommer disse Penge nu ogsaa virkelig Barnet til Gode?*

Maatte dette besvares med nej, da var Loven dømt. Men den rejste Kritik var her paa ingen Maade fældende, og Spørgsmaalet var altfor sammensat til saa hurtigt at kunne besvares. Vi vidste alle, at der var en Del kortsynede eller indskrænkede, bedrageriske eller letsindige unge Mødre. Men de Resultater, der fremførtes i dette lille Skrift, var paa ingen Maade afskrækkende. Borgmester Jacobi havde undersøgt 900 Tilfælde og var kommet under Vejr med, at 60 af disse var Misbrug, d. v. s. 6—7 pCt. af samtlige Tilfælde! Var det saa forfærdende? Taleren syntes, at kunde man virkelig gaa ud fra, at Pengene i 93—94 Tilfælde af 100 havde faaet den rigtige Anvendelse, da maatte dette Resultat siges at overskride selv de dristigste Forventninger. Ja selv om det skulde vise sig, at Misbrugene var flere, f. Eks. 20 af 100, vilde han dog kalde Loven god og forsvarlig, af vidtrækkende Betydning.

Sluttelig omtaltes de i Skriftet indeholdte *Reformforslag*: — Det vilde sikkert